

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **I/ R. P., 2/ T. P., 3/ V. P.**, bývajúcich v T. zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova 83, proti žalovanému Slovenská republika – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, **o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 314/2009, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2015 sp. zn. 14 Co 350/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 15. apríla 2011, č. k. 25 C 314/2009-101, návrh žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal. V odôvodnení uviedol, že vzhľadom na právnu kvalifikáciu nároku žalobcov z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánov štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len ako „zákon o zodpovednosti štátu za škodu“), dospel k záveru o absencii prvotnej podmienky objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, ktorou je nesprávny úradný postup. Na základe čoho je na mieste námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného (štátu) v konaní. Pre úplnosť dodal, že v rámci všeobecne platnej zásady „iura novit curia“ nevzhladol opodstatnenosť nároku žalobcov

na nemajetkovú ujmu ani z titulu porušenia všeobecnej povinnosti žalovaného podľa § 420 Občianskeho zákonníka, resp. z titulu prípadného zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko v takom prípade absentuje rovnako pasívna vecná legitímácia na strane žalovaného.

Proti uvedenému rozsudku podali žalobcovia odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 13. januára 2015 sp. zn. 14 Co 350/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa vec v základnej otázke, ktorou je otázka, či v danom prípade ide o nesprávny úradný postup, nesprávne právne posúdil, pričom odôvodnenie jeho rozhodnutia je nepresvedčivé (súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi otázkami pre posúdenie veci) a nie je v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané, že zo strany príslušníkov policajného zboru došlo k porušeniu právnych predpisov a k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov ich činnosti v danej oblasti, na základe čoho možno ustáliť, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného, a preto sa mal súd prvého stupňa dôsledne zaoberať existenciou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcom.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalovaný dovolanie s poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď mal za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Podľa názoru žalovaného v prejednávanej veci nešlo o taký úradný postup, pri ktorom by žalovaný vykonával (resp. jeho pracovníci, príslušníci Policajného zboru) svoje štátnomocenské oprávnenie, pretože voči žiadnemu zo žalobcov nevykonávali žiaden postup priamo súvisiaci s výkonom verejnoprávnej pôsobnosti orgánu štátnej správy. Hoci teda došlo k úniku bližšie nešpecifikovaných údajov z informačného systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nebolo to v dôsledku úradného konania alebo opomenutia úradného konania zo strany žalovaného. Konanie pracovníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v podobe nedostatočnej ochrany svojich prístupových práv do informačného systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, však nemožno považovať za sledovanie plnenia úloh štátu, resp. sledovanie plnenia zverených úloh v rámci služobného pomeru v služobnom úrade, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. So zreteľom na to žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 25 C 314/2009 zo dňa 15. apríla 2011 v celom rozsahu

potvrdí alebo dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia sa k podanému dovolaniu písomne vyjadrili a žiadali dovolanie žalovaného proti uznesenie odvolacieho súdu odmietnuť pre neprípustnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Keďže dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Prípustnosť dovolania žalobcu by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1

O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ dôvodil dovolanie s poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď mal za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších

stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová